

РЕШЕНИЕ

№ 395

гр. Пазарджик, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Ани Харизанова

при участието на секретаря Ана Здр. Ненчева
като разгледа докладваното от Албена Г. Палова Въззивно гражданско дело
№ 20235200500281 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. С решение № 890/22.12.2022 г., постановено по гр.д. № 20215240100921 Пещерският районен съд е осъдил „С.С.“ ЕООД, ЕИК *****, гр. П., ул. "П.п." № 35 /адрес за кореспонденция/ седалище - гр. С., общ. С., район В., ул. "К." № 57В, представлявано от управител С.Г.Л., да заплати на Л. Й. В., ЕГН *****, от гр. П., жк "Д.", бл.133, вх.В, ет.1, ап.2, сумата от 16 707,52 лева, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат на трудова злополука от 09.08.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 09.08.2018 г. до окончателното плащане, като е отхвърлил предявения иск в останалата му част - над присъдения размер от 16 707,52 лева до претендирания размер от 100 000 лв., като неоснователен.

Осъдил е „С.С.“ ЕООД, ЕИК *****, гр. П., ул. "П.п." № 35, със седалище гр. С., общ. С., район В., ул. "К." № 57В, представлявано от управител С.Г.Л., да заплати на Л. Й. В., ЕГН *****, от гр. П., жк "Д.", бл.133, вх.В, ет.1, ап.2, разноси в размер на 1002,45 лева за адвокатски хонорар.

Осъдил е Л. Й. В., ЕГН *****, от гр. П., жк "Д.", бл.133, вх.В, ет.1, ап.2, да заплати на „С.С.“ ЕООД, ЕИК *****, гр. П., ул. "П.п." № 35, разноси в размер на 2 940,22 лева.

Осъдил е „С.С.“ ЕООД, ЕИК *****, гр. П., ул. "П.п." № 35, да заплати в полза на Районен съд - П. разноски по делото в размер на 668,30 лева, представляваща държавна такса върху уважения размер от иска, както и сумата от 300,00 лева за експертиза.

Против така постановеното решение в законния срок е постъпила въззивна жалба от С.Г.Л. в качеството му на управител на „С.С.“ ЕООД, ЕИК *****, чрез нейния процесуален пълномощник с изложени оплаквания за незаконосъобразност. В жалбата се твърди, че решението е нищожно и недопустимо, тъй като съдът не бил обсъдил направените от ответника възражения в писмения отговор и съдебното производство и по този начин бил допуснал нарушение на процесуалния закон.

По същество решението било неправилно, тъй като съгласно чл.126, т.6 от КТ работникът бил длъжен да спазва правилата за здравословни и безопасни условия на труд, а съгл. т.13 – да изпълнява всички други задължения, които произтичат от нормативен акт и др. нормативни източници. По делото било установено, че всички работници били обучени и им е била предоставена необходимата информация; били им предоставени лични предпазни средства, вкл. и на ищеца, бил проведен инструктаж и ако ищецът е спазвал инструкциите за работа и технологичните правила, не би възникнал процесният инцидент. Травматичните увреждания на ищеца не били възникнали пряко поради това, че не са му били предоставени графичните схеми, както бил приел районният съд, а поради наличието на фабричен дефект на самия термопанел. В обжалваното решение липсвали каквито и да било мотиви относно така направените възражения.

Не била налице и причинно-следствена връзка между падането на термопанела и липсата на проведен инструктаж в този ден от страна на работодателя. Причината за злополуката не била липсата на дневен инструктаж, а фактът, че ищецът се е намирал в опасната зона и ако сам бил положил необходимата грижа за спазване на правилата за безопасност, нямало да пострада. Именно поради това следвало да се приеме, че причинно-следствената връзка между падането на панела и травматичните увреждания на ищеца била прекъсната, защото те били получени в резултат на личното му поведение и обезщетение от работодателя не се дължало.

Съдът не бил посочил и защо обосновава размера на присъденото обезщетение с извършената съдебно-медицинска експертиза. Тя трябвало да бъде взета предвид дотолкова, доколкото било необходимо да се изяснят фактите и обстоятелствата от медицинска гледна точка, но съдът не бил длъжен да се съобразява изцяло с приетото експертно заключение. Не било посочено и защо е прието и обсъждано и прокурорското постановление, след като наказателно дело не било образувано и нямало постановен и влязъл в

сила съдебен акт.

Мотивите на съда относно обосновката на размера на присъденото обезщетение на основание чл.52 от ЗЗД били кратки и недостатъчни, за да обосноват дължимостта на 16 707.52 лв. Според жалбоподателя ищецът имал едва няколко оставащи години до придобиването на право на пенсия и поради това следвало да се приеме, че не бил лишен от толкова голям брой месечни трудови възнаграждения. Твърди се, че възрастта на ищеца била основание за присъждане на по-нисък размер на обезщетение. С неспазването на правилата за безопасност на работното място ищецът сам бил допринесъл във висока степен за травматичните увреждания, които е получил, поради което присъденото обезщетение следвало да бъде значително намалено. По всички тези съображения жалбоподателят твърди, че присъденото от районния съд обезщетение е много завишено по размер, поради което моли то да бъде намалено до размера на 1000 лв. или претенцията да бъде изцяло отхвърлена. Това искане се поддържа алтернативно на първото формулирано искане за обявяване на решението за нищожно.

Постъпила е въззивна жалба и от „Д. 2000“ ЕООД със старо наименование „С.С.“ ЕООД, ЕИК *****, представлявано от управителя С.Г.Л. с искане решението на районния съд да бъде отменено, вместо което да бъде определен минимален размер на обезщетение за ищеца. Мотивите, изложени в тази жалба, по същество преповтарят мотивите на жалбата, депозирана от управителя на дружеството.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК не е постъпил писмен отговор от Л. Й. В., ЕГН *****, от гр. П., жк "Д.", бл.133, вх.В, ет.1, ап.2. В съдебно заседание неговият процесуален пълномощник оспорва подадените жалби и моли решението на районния съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Окръжният съд след като се запозна с твърденията, изложени във въззивната жалба, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства, като взе предвид становището, изразено в съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл.235 от ГПК, прие за установено следното:

В исковата си молба против „С.С.“ ЕООД ищецът Л. Й. В. е твърдял, че имал сключен безсрочен трудов договор с ответника от 14.05.2018 г. на пълно работно време, на длъжност „Монтажник метални конструкции“. За посочената професия имал трудов стаж 8 години, а общия му трудов стаж бил 17 год. На 09.08.2018 г. той заедно с други монтажници извършвали възложената им работа - демонтаж на фасаден панел. Възложената на ищеца работа била свързана с посрещане на панела на нивото на земята след демонтажа му, откачване и подреждане на определено място. В. е твърдял, че

е изпълнявал законовите разпореждания на работодателя „С.С.“ ЕООД, като е демонтирал фасадни термопанели с помощта на кран от производствената сграда, корпус „Ферментация, обработка и филтрация“ в „Б.“ АД гр. П., където трябвало да се сменят общо три панела. Първият откачили безпроблемно, но при втория панел станала злополука: панелът бил демонтиран с кран, на който панелът бил закачен с текстилни сапани в балансирано състояние на равно разстояние от двата края. При спускането му към земята на около 2,5 метра в лявата част на панела се разкъсала носещата част на облицовъчната ламарина. Двата работници посрещали панела, виждайки ситуацията, тръгнали да бягат, но ищецът не успял и бил затиснат и смазан от падналия панел. По-късно работниците установили, че захватът на падналия термопанел, ламиниран фабрично, бил дефектен и бил много по-тънък от останалите термопанели.

С Разпореждане №5104-01-56 / 03.09.2018г. на НОИ ТП Благоевград злополуката била призната за трудова по чл.55 ал.1 от КСО и е станала на 09.08.2018 г. в гр. П., общ. Пазарджик, обл. Пазарджик около 16,30 часа на обект „Б.“ АД - гр.П. - ферментация източна фасада.

Ищецът е твърдял, че по време на инцидента е носел предпазна каска на главата и е имал проведен инструктаж. От негова страна нямало нарушение на правилата за безопасност. Инцидентът станал при и по време на възложена работа от работодателя, като в резултат на станалата трудова злополука ищецът е претърпял сериозни травми и увреждания на здравето. Настъпило необратимо увреждане на здравето му и му била определена неработоспособност от ТЕЛК на 100%.

Ищецът е твърдял, че работодателят „С.С.“ ЕООД е допуснал нарушения по чл.4 ал.1 т.2 и ал.3 т.10 от ЗЗБУТ във връзка с чл.59 ал.1 и чл.62 ал.1 от Наредбата за безопасна експлоатация и технически надзор на повдигателните съоръжения. Демонтажът на фасадните термопанели не е бил осигурен срещу приплъзване и откачване от захвата, което е довело до инцидента. Ищецът е трябвало да посреща на земята тези панели и нямал никаква вина за станалия инцидент.

По случая било образувано досъдебно производство № ЗМ 293/2018 г. по описа на РУ - гр.П. и прокурорска преписка вх. № 813/2018 г. по описа на РП - П., която е приключила с Постановление за прекратяване на производството от 13.06.2019 г., на основание 243 ал.1 т.1 вр. с чл.24 ал.1 от НПК.

В резултат на злополуката ищецът е загубил съзнание. Откарали го в бърза помощ, оттам в лечебно заведение по спешност за оперативно лечение. В болницата било установено, че е получил счупване на тялото /диафиза/ на

лява бедрена кост. На 15.08.2018 г. му била извършена операция с открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, фемур, под обща анестезия, като била поставена метална остеосинтеза. В резултат на злополуката освен лява бедрена кост, били счупени и прешлени на гръбначния стълб - клиновидна фрактура на ТН 7, ТН 9 и ТН 12 прешлени и между двете фасетни стави в дясно. От белия дроб имал двустранно плеврални изливи. Извършена била нова операция под обща анестезия на 29.08.2018 г., представляваща транспедикуларна метална остеосинтеза с десет полиаксиални винтове и с две пръчки и две куки. Също така била извършена екстензия на патологично променените тъкани и фисулектомия.

На 17.09.2018 г. ищецът претърпял поредна операция под обща анестезия на гръбнака, при която била извършена фасциотомия и пластика в торако-лумбалната област на гръбнака. Имал дълъг болничен престой - от 1.08.2018 г. до 21.08.2018 г., от 27.08.2018 г. до 12.09.2018 г. и от 14.09.2018 г. до 27.09.2018 г. в Еврохоспитал УМБАЛ гр.П..

На 16.10.2018 г. постъпил в същата болница по спешност за оперативно лечение след усложнения в състоянието. На 17.10.2018 г. му била направена нова операция поради усложнения от механичен произход след вътрешно фиксиране на кости. Извършена била некректомия на некротично променени меки тъкани.

На 10.12.2018 г. отново постъпил в същата болница в гр.П. поради усложнения в здравословното състояние, наличие на зачервяване, подуване и секрция от оперираната рана. Постъпил по спешност за нова операция, която била извършена на 11.12.2018 г. - извършена е фисулектомия, която достигала до костта, открит секвестър и извършена секвестъректомия и остектомия на ляв фемур. Изписан бил след операция на 21.12.2018 г.

На 03.01.2019 г. ищецът отново постъпил в Еврохоспитал УМБАЛ гр. П. поради настъпили сериозни усложнения след операциите. На 10.01.2019 г. била извършена операция за достигане до металните тела, които с помощта на екстрактор били екстерпирани, извършена била и ексцизия на патологично променени тъкани.

Освен извършените операции на лява бедрена кост и три прешлени на гръбнака и поставени метални шини, ищецът получил и двустранна белодробна тромбемболия. Поради това на 09.09.2020 г. била извършена балонна дилатация на дясна пулмонална артерия. Получил като усложнение хронична сърдечна недостатъчност и високостепенна пулмонална хипертония. На 25.07.2019 г. отново постъпил за операция в Еврохоспитал гр.П.. Проведена била нова операция на 26.07.2019 г. и бил изписан на 06.08.2019 г.

Към настоящия момент ищецът бил със 100% неработоспособност. Не можел да полага никакъв труд. Получавал усложнения в белодробната система и бил с хронично рецидивираща белодробна тромбоемболия и високоспетенна белодробна хипертония. Претърпял значителни болки и страдания, многократни операции под пълна анестезия, не можел да се обслужва и храни сам по време на болничното лечение. Съпругата му била заедно с него по време на проведените медицински манипулации и му оказвала помощ и съдействие, тъй като бил в напълно безпомощно състояние поради сериозните травми, които бил получил. И към настоящия момент - 3 години след злополуката - ищецът продължавал да се движи изключително трудно, с патерици, не можел да полага никакъв труд и се чувствал силно травмиран, както физически от премазването от тежестта на панела, така и смазан емоционално и психически поради непълноценността си като човек и глава на семейство.

Определена му била пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест първоначално в размер на 274,29 лв., който в последствие бил е увеличен на 371,04 лв.

Трудовата злополука се била отразила върху целия му живот. Болките и страданията, които изпитал в момента на инцидента и при многократните престои в болница, по време на транспортиране до болница и при оперативните интервенции, били изключително силни. Имал нужда от непрекъснати грижи и обслужване, тъй като болките били ежедневни и ежечасни. Не можел да спи и поради силните болки се будел непрекъснато. Към настоящия момент продължавал да търпи болки, страдания и неудобства. Претърпял бил сериозни операции, които оставили големи белези по тялото му и пълно възстановяване на здравословното му състояние било невъзможно.

Ищецът е твърдял още, че няма да може да полага труд и ще разчита единствено на ниската пенсия по инвалидност. Трудовата злополука била променила коренно живота му и вече никога нямало да бъде същият здрав човек, глава на семейство, който да осигурява основно паричните средства за семейството си. Твърдял е, че е с ограничена възможност да се движи, имал необходимост някой от близките му да го обслужва и да бъде непрекъснато до него, за да го подпомага в извършване на елементарни дейности. В невъзможност бил да работи, да се издържа сам, както и да издържа семейството си, бил дълго време и в невъзможност да се среща с хора и да води социален живот, да задоволява културните си потребности. Травмите, които претърпял, били изключително тежки и не можело да има пълно възстановяване. Претърпените болки и страдания представлявали неимуществени вреди, които бил пряка и непосредствена последица от

трудова злополука.

Ищецът е твърдял, че не е допринесъл за причиняване на трудовата злополука и не е налице съпричиняване. Твърдял е, че не претендира имуществени вреди, тъй като работодателят бил заплатил разходите по лечението му.

Моли да бъде осъден ответникът „С.С.“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати на Л. Й. В. сумата от 100 000лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания, стрес, неудобства и пълна загуба на работоспособност, сериозно увреждане на здравето от причинена трудова злополука, настъпила на 09.08.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на злополуката - 09.08.2018 г. до окончателното изплащане на сумата.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника „С.С.“ ЕООД с твърдение, че искът е допустим и основателен, тъй като безспорно се касаело за трудова злополука. Не били налице обаче предпоставки за уважаване на иска в толкова голям размер. Налична била причинно-следствена връзка, посочена и в постановлението за прекратяване на наказателно производство на Районна прокуратура - П.. Тя се изразявала във факта, че пострадалият е стоял в зоната на падане на товара, като не се бил съобразил с дадената му инструкция за безопасност и така нарушил разпоредбата на чл. 126, т. 13 КТ, което довело и до съпричиняване на вредата.

Не било вярно твърдението, че ответникът не е спазил чл. 4, ал. 1, т. 2 и ал. 3, т. 10 ЗЗБУТ, поради причината, че посочената разпоредба касаела обезопасяването, в което било включено отдаването на нужната екипировка, ведно с инструктаж. Ищецът бил признал в исковата си молба, че бил инструктиран за условията за безопасна работа, като ведно с това е носел и предпазна каска. Причината, поради която предметът паднал върху него, е бил фабричен дефект, за който работодателят не отговарял, тъй като било невъзможно да се предвиди това обстоятелство. Ищецът извършвал работата си при липса на елементарно старание и внимание и бил пренебрегнал основни технологични правила и правилата за безопасност. Ответникът е твърдял, че ищецът е проявил груба небрежност към задълженията си, поради което е пострадал.

Твърдял е още, че неправомерно деяние от страна на „С.С.“ ЕООД няма, след като ищецът е бил инструктиран и е носил предпазно облекло. Причината, поради която останалите работници са се спасили, а той не успял, било обстоятелството, че ищецът се спънал докато се опитвал да избяга - обстоятелство, за което ответникът не би могъл да носи отговорност, с оглед

на факта, че падането на обекта било причинено от фабричен дефект, а не поради проявена безотговорност от страна на ответника. В случая било налице случайно събитие, което било невъзможно да бъде предвидено. Твърдял е, че останалите работници, посрещали панела, успели да избягат не само поради причината, че не са се спънали, но и поради причината, че са стояли в безопасна зона. Неспазването на инструктажа на работодателя и най-вече липсата на собствена преценка или подценяването на опасността довели до настъпването на трудовата злополука. Налице било съпричиняване от страна на пострадалия.

Направил е възражение срещу сумата в размер на 100 000 лв. за причинени неимуществени вреди. Смята, че с оглед съпричиняването от страна на ищеца, грубата му небрежност и липсата на преценка за мястото, на което е трябвало да се намира, следва претендираната сума следва да бъде намалена. Възразил е срещу твърдението на ищеца, че „С.С.“ ЕООД не е спазило чл. 4, ал. 1, т. 2 и ал. 3, т. 10 ЗЗБУТ, както и че не е спазило чл. 59, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 Наредбата за безопасна експлоатация и технически надзор на повдигателните съоръжения. Претендира, че справедлив бил размер от 15 000 лв. неимуществени вреди, който размер би отговарял на изискването за справедливост, посочено в чл. 52 ЗЗД. Претендирал е разноски.

Няма спор между страните, а се установява и от събраните писмени доказателства, че към момента на злополуката са били в трудово-правна връзка въз основа на трудов договор, сключен на 11.05.2018 година, по силата на който ищецът е постъпил на работа на 14.05.2018 г., със срок на изпитване 6 месеца, на длъжност „монтажник метални конструкции“, като мястото на работа се променя, с основно месечно възнаграждение от 510,00 лева. Безспорно е също, че ищецът е подписал и длъжностна характеристика за длъжността „монтажник метални конструкции“, съгласно която извършва подготвителна и спомагателна работа при монтажа на метални конструкции, сортира и почиства, елементите, планките и детайлите; монтира единични и комбинирани макари; връзва обикновени възли на въжетата; вдига, спуска и сортира детайли от метални конструкции с помощта на кранове; извършва подготвителна и спомагателна работа при монтажа; ползва работно облекло, обувки ЛПС; спазва всички задължения при изпълнение на възложената работа съгласно чл. 126 КТ; както и задълженията по ЗЗБУТ, КТ Правилника за вътрешния трудов ред.

Безспорно е между страните, а и от приетата по делото служебна бележка за проведен начален инструктаж на 14.05.2018 година се установява, че такъв е проведен. Приета е и декларация подписана от ищеца, от която се установява, че е запознат с правилника за вътрешния трудов ред, наредба № 2/22.03.2004 г.; инструкция за ръчна работа с тежести; запознат е със списъка

за ползване на ЛПС; инструктиран е по електро безопасност, инструктиран е за противопожарна охрана, инструктиран е за безопасна работа при производство на метални конструкции; запознат е със системата за управление на ЗБУТ, правилата за осигуряване на ЗБР на строителен обект и оценка на риска.

Видно от разпореждане № 5104-01-56/03.09.2018 г. на ТП НОИ Благоевград, злополуката, настъпила на 09.08.2018 година, е приета за трудова съгласно чл. 55 ал. 1 КСО.

От извлечение от банковата сметка на ищеца се установява, че на 21.05.2020 година му е преведена сума, представляваща обезщетение за трудова злополука от ЗАД БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП в размер на 42 840 лева.

От представената по делото Заповед № 363/22.12.2017 г. на работодателя се установява, че лицето Дилян Филипов - технически ръководител, е определен да упражнява техническо ръководство на обекта на злополуката, като провежда обучение, инструктаж и проверка на знанията на работниците по ЗБУТ на място, а със заповед № 354/22.12.2017 г. е определен Дилян Филипов да провежда инструктажа - **извънреден, ежедневен, периодичен и на работното място.**

Приобщени са материалите по ДП №293/2018 г по описа на РУ П. преп. вх. №813/2018 г. по описа на РП П..

От протокол за извършена проверка от Дирекция Инспекция по труда - Пазарджик от дата 22.08.2018 г., приложен като доказателство по делото /приложено ДП № 293, т.І, л.25/, се установява, че ищецът не е спазил разпоредбата на чл. 75 т. 2 и т. 3 от Наредбата за безопасната експлоатация и технически надзор на повдигателни съоръжения. При тази проверка е констатирано, че на прикачвачите и лицата, управляващи повдигателни съоръжения, не са предоставени срещу подпис графични схеми за начините на привързване на товарите /термопанелите/ при повдиганеното им на височина за монтаж и при демонтаж. Дадено е предписание на ответника да проведе извънреден инструктаж, както и е установено че пострадалия се е намирал под панела при височина над 1 м. което е било нарушение на чл. 75 т.2 и т.3 от Наредба за безопасната експлоатация и техническия надзор на повдигателни съоръжения. Протоколът е подписан от представляващия работодателя без възражения.

Приета по делото /част от ДП, том І, л.31/ извадка от книга за инструктаж, от която е видно, че под № 32 е вписан ищецът за проведен на дата 22.06.2018 г. извънреден инструктаж. Проведен е начален инструктаж на обекта съгласно чл. 29 от наредбата за СМР, като на дата 11.05.2018 г. под № 95 се е подписал

ищецът, на същата дата е проведен и инструктаж на работното място.

Като доказателство по делото е прието и Постановление на РП - П., с което е отказано образуване на досъдебно производство за престъпление по чл. 134 ал. 1 т. 2 от НК, влязло в законна сила. В същото е посочено, че наказателното производство е започнало на 09.08.2018 г. за това, че на същата дата в град П. в завод за производство на фармацевтични продукти и фуражни добавки, производствен корпус "ферментация, обработка и филтрация" в „Б." АД - в УПИ IV-3469/3470, при демонтаж на фасадни термо-панели, поради незнание или немарливо изпълнение на служебните си задължения по занятие или друга правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност, е причинил средна телесна повреда изразяваща се в счупване на ляв крак и прешлен на гръбначен стълб на Л. Й. В. от гр. П. - престъпление по чл. 134, ал. 1, т. 2 НК.

В хода на разследване по делото е установено, че ищеца Л. В. към инкриминираната дата - 09.08.2018 г., е работел въз основа на трудов договор № 912/11.05.2018 г. на длъжност монтажник при „С.С." ЕООД - гр.П.. На 09.08.2018 г., по време на работа, при демонтаж на фасадните термо-панели, при приплъзване, един от тях се откачил от захвата и падайки, затиснал стоящия отдолу В.. Веднага бил подаден сигнал на тел. 112, като била уведомена и Дирекция "Инспекция на труда"- гр.Пазарджик. Така описаните в постановлението на прокуратурата обстоятелства отговарят изцяло на приетите за установени от другите събрани по делото писмени доказателства, които не се и оспорват от страните в процеса.

От приетата по делото справка-извлечение от банковата сметка на ищеца е видно, че му е превеждана заплата в периода от 28.06.2018 г. до 28.09.2018 г. и на дата 30.03.2020 г.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото пред районния съд е допусната и изслушана съдебно медицинска експертиза, от заключението на която се установява, че при трудова злополука на 9.08.2019 г. пострадалият Л. В. е получил - контузия на главата с охлузвания и мозъчно сътресение. Дислоцирано счупване на диафизата на лявата бедрена кост. Счупване три гръдни прешлена - 7-ми, 9-ти и 12-ти с клиновидно сниняване на телата им. Непосредствено след инцидента пострадалият е транспортиран до МБАЛ - Пазарджик и след това настанен за лечение в УМБАЛ „Еврохоспитал" - гр. П.. Тук е извършено открито наместване с вътрешна фиксация на счупената лява бедрена кост, а след стабилизиране на състоянието и транспедикулярна метална остесинтеза по повод на счупването на три гръдни прешлена. Следоперативните периоди са протекли с усложнения, супорация на оперативните рани, гнойно-некротични промени на меките тъкани и възпаление на костите, налагащи многобройни

хоспитализации и допълнителни оперативни интервенции, описани подробно в протоколната част на експертизата. Металните тела от гръбначния стълб са премахнати през м. януари 2019 г., а от лявата бедрена кост - през месец август 2021 г. Освен това пострадалият страда от тромбофилия /заболяване свързано с повишена склонност за образуване на тромби/, което също се е провокирало от тежките травматични увреждания и развива белодробен тромбемболизъм, инфаркти на белите дробове, пулмонална хипертония и хронична сърдечна недостатъчност, поради което е подложен на високоспециализирано инвазивно лечение. Претърпяната травма непосредствено след получаването ѝ, както и при и след многобройните медицински интервенции са свързани с изпитването на силни и продължителни болки и страдания. Провеждането на физиотерапевтични процедури също е свързано с изпитването на болки. Претърпяната травма се отразила твърде негативно както на физическото, така и на психическото здраве на пострадалия. Многобройните хоспитализации, анестезии и операции, продължителния режим на легло и намалената до липсваща възможност за самообслужване и инвалидизация, липсата на социални контакти са тежко травмиращи фактори. Пълно възстановяване на състоянието е невъзможно, поради наличното скъсяване на левия крак. Многобройните оперативни интервенции са оставили груби ръбци по тялото, които го загрозяват. При пострадалия е налице трайно намалена работоспособност 100% без чужда помощ. В съдебно заседание вещото лице д-р М. установи, че има пряка причинна връзка между трудовата злополука и получените травматични увреждания, не само по характер, но и като механизъм на получаване.

Експертизата е приета в съдебно заседани е и не е оспорена от страните, поради което съдът я кредитира като компетентно и изчерпателно изготвена.

За изясняване на спора по делото пред районния съд са разпитани и свидетели.

От показанията на св. П. В.а - съпруга на ищеца, Й. В. - баща на ищеца и Р.М. - приятел на ищеца, се установява че той е претърпял и продължава да търпи силни болки в резултат на инцидента и последвалите множество операции и интервенции. Здравето му се влошавало, което пък се отразявало на психическото му състояние, тъй като не можел да се грижи за семейството си, а се налагало да бъде обгрижван изцяло от съпругата си и баща си и имал нужда от чужда помощ за ежедневни дейности.

От разпита на св. Макинджиев се установява че е експерт по безопасност, но не и към датата на инцидента. Знае за случая, но не е бил очевидец. Твърдял е, че при работодателя се спазват всички изисквания за здравословни и безопасни условия труд. Заявил е, че длъжността на ищеца не

предполага дейност с повишена опасност и не се изисква специално обучение, освен ежедневен инструктаж, който се правел всеки ден от техническия ръководител. Твърдял е, че имат инструкция при товаро-разтоварните дейности, при демонтаж и монтаж на панели, да са извън обсега на товароподемното съоръжение. Техническият ръководител на обекта трябвало да следи за това.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна по делото въззивният съд намира обжалваното решение за валидно и допустимо, тъй като не страна от пороци, обосноваващи неговата нищожност или недопустимост. В тази връзка съдът намира за необходимо да посочи следното:

Напълно несъстоятелно е твърдението, изложено във въззивната жалба, че тъй като не бил обсъдил възраженията на ответника, решението, постановено от районния съд, било нищожно.

В своята практика ВКС приема, че разпоредбата на чл. 270, ал. 1 и 2 ГПК, макар и да визира нищожността като порок на съдебния акт с най-тежки последици, не съдържа легално законово определение. Съдържанието на понятието се извлича по пътя на тълкуването, основаващо се на характера на съдебното решение като едностранно властническо волеизявление на държавен правораздавателен орган, с което се разрешава правният спор.

Валидността на съдебния акт предполага произнасяне от надлежния съд според изискванията за родовата и местната подсъдност, в пределите на правораздавателната власт на съответната инстанция, да е изготвено в писмена форма и да е подписано от съдебния състав, а в мотивите и диспозитива на решението да е изразена ясно волята на съда.

Правната теория и съдебна практика като контра теза приемат, че нищожно е това решение, което не дава възможност то да бъде припознато като валиден съдебен акт, поради липса на надлежно волеизявление. Липса на волеизявление е налице, когато решението е постановено от незаконен състав, произнесено е извън пределите на правораздавателната власт на съда или не може да се направи извод за наличие на волеизявление, защото не е изразено в писмена форма, липсват подпис или подписи на съдебния състав под съдебния акт или пък решението е неразбираемо и неговият смисъл не би могъл да се извлече дори при тълкуване. /В този смисъл - Решение № 60138 от 26.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 723/2021 г., II г. о., ГК/.

Обжалваното решение е постановено законен състав, произнесено е в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, подписано е от съда и е ясно и разбираемо, съдържа мотиви, обосноваващи изразената от съда воля, поради което следва да се приеме, че е налице надлежно

волеизявление, следователно решението не е нищожно.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна по следните съображения:

Безспорно е установено по делото, че на 09.08.2018 г. ищецът е претърпял трудова злополука с тежки последици за здравето и живота му. Спорни между страните са въпросите за причинната връзка между действията на работодателя и последиците от злополуката, съпричиняването и размерът на дължимото обезщетение.

Съгласно разпоредбата на чл.200 , ал.1 от КТ за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайна неработоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя работодателят отговаря имуществено, независимо от това дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. Разпоредбата на чл.55, ал.1 от КСО дава легална дефиниция на понятието „трудова злополука“, което е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена неработоспособност или смърт. Отговорността на работодателя по чл.200 от КТ е обективна и безвиновна, с гаранционно-обезпечителен характер. Без значение за отговорността на работодателя по чл.200 от КТ е причината за трудовата злополука.

За да се уважи предявения иск с правно основание чл.200 от КТ е необходимо ищецът да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответника, че през времетраенето на трудовото му правоотношение при изпълнение на служебните задължения е настъпила посочената злополука, че същата е призната за трудова по съответния ред, че злополуката е довела до временна неработоспособност на ищеца, както и твърдението му че в резултат на увреждането на здравето му, настъпило при злополуката, е претърпял нематериални вреди - болки и страдания, неудобства, причинени по време на лечението, усложнения и неудобства в ежедневието му, които са последица в пряка и непосредствена причинна връзка с претърпяната злополука.

Безспорно се установи след анализ на доказателствената съвкупност, а и този релевантен факт не бе спорен по делото, че към процесния момент 09.08.2018 г. - момента на твърдяната трудова злополука, страните са били във валидно учредена трудово правна връзка, като ищецът е осъществявал своите трудови функции съгласно длъжностната му характеристика и е изпълнявал законни нареждания на работодателя. Установи се от данните по

делото, че инцидентът е станал по време на работа.

Правопораждащият юридически факт - фактът на трудовата злополука - е установен по надлежния ред с разпореждане № 5104-01-56/03.09.2018 г. на ТП НОИ Благоевград, с което злополуката, настъпила на 09.08.2018 година, е приета за трудова съгласно чл. 55 ал. 1 КСО.

Установи се, че в резултат на трудовата злополука ищецът е претърпял множество травматични увреждания, подробно отразени в приетата медицинска експертиза, която въззивният съд кредитира изцяло. Категорични са данните по делото, че възстановителните периоди след операциите не са протичали успешно, в резултат на което са възниквали следоперативни усложнения, налагащи нови хоспитализации и допълнително влошаване на здравословното състояние на ищеца, в резултат на което той е 100% неработоспособен и с лоша прогноза за развитие на заболяванията. Експертът е категоричен, че е налице причинно-следствена връзка между трудовата злополука и травматичните увреждания, който факт, въпреки че не е оспорен и от работодателя в срока по чл.131 от ГПК, в който е депозирал писмен отговор.

Очевидно несъстоятелно и без връзка с изследване правилността на решението е твърдението на жалбоподателя, че съдът не можел да обоснове решението си със заключението на медицинската експертиза и неправилно бил приел и обсъждал представеното прокурорско постановление за прекратяване на наказателното производство. Експертното заключение е прието без възражения от страните пред районния съд, поради което и настоящата съдебна инстанция го кредитира като компетентно и изчерпателно изготвено. То дава ясна и конкретна представа за причинените на ищеца травматични и посттравматични увреждания, които имат пряко значение за определяне размера на дължимото обезщетение. Що се отнася до постановлението на прокуратурата за прекратяване на наказателното производство, то не само не променя, а напротив, неговите изводи съвпадат напълно с изводите на съда за наличието на гражданскоправен спор в резултат на възникнала трудова злополука и приемането му като писмено доказателство не уврежда интересите на работодателя.

От свидетелските показания се установи, че както в периода непосредствено след инцидента, така и към настоящия момент ищецът не може да се справя самостоятелно с елементарни ежедневни дейности, вкл. и със самообслужването си, поради което се налага да бъде обгрижван от членове на тесния си семеен кръг.

Установи се също така от анализираните гласни доказателствени средства, които съдът кредитира като непосредствени и убедителни, че

ищецът е изживял и продължава да изживява силно притеснение от факта, че не може да работи поради внезапното увреждане на здравето си и не може да осигурява прехраната на семейството си, което изцяло разчита на неговите доходи от трудовата му дейност в ответното дружество.

Ето защо следва да се ангажира имуществената отговорност на ответното дружество – работодател, като същото следва да репарира претърпените от ищеца вследствие трудовата злополука болки и страдания и психологически стрес, които по своята правна природа съставляват неимуществени вреди.

Тъй като отговорността на работодателя е обективна и безвиновна, с гаранционно-обезпечителен характер, причината за възникване на злополуката няма значение. В тази връзка следва да се посочи, че обстоятелството, че термо-панелът е имал фабричен дефект, довел до падането му, не освобождава работодателя от отговорност да репарира причинените на работника неимуществени вреди в резултат на злополуката.

При наличие на установена трудова злополука, релевантно за размера на обезщетението, но не до степен на изключване отговорността на работодателя /в каквато насока жалбоподателят инвокира възражение/ е евентуално съпричиняване от страна на работника при проявена груба небрежност от негова страна.

Съгласно чл.201, ал.2 от КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука като е допуснал груба небрежност. Вината в гражданското право не се изразява в субективното отношение на дееца към деянието и неговите последици, както е в наказателното право, а се изразява в неполагане на дължимата грижа. При настъпила трудова злополука обезщетението, дължимо от работодателя за репарирание на вредите, може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за увреждането си като е допуснал груба небрежност. Съдебната практика определя грубата небрежност като неполагане на дължима грижа, каквато и най-небрежният човек би положил при подобни обстоятелства. За да се отговори на въпроса пострадалият проявил ли е груба небрежност и с това си поведение съпричинил ли е вредоносния резултат, следва да се обоснове механизмът на увреждането.

Съгласно необорените констатации в инкриминирания момент ищецът се е намирал в опасната зона на товара, което означава, че не е положил необходимата грижа, за да избегне опасност от нараняване. Такова поведение е в разрез с правилата за безопасност на полагания от ищеца труд и е довело до засягане и на физическия му интегритет по описания и възприет като фактически констатации от съда начин, което представлява проявена груба

небрежност по смисъла на чл.201, ал.2 от КТ, тъй като работникът е могъл да предвиди настъпването на вредите, но се е надявал да предотврати неблагоприятните последици от своето поведение, като не е положил грижа, каквато и най-небрежния би положил в подобна ситуация. При тези данни съдът приема, че следва да намери приложение разпоредбата на чл.201, ал.2 от КТ като размерът на дължимото от работодателя обезщетение за вредите от трудова злополука следва да бъде намалено с 20 %, с какъвто процент настоящият състав намира, че пострадалият е допринесъл за вредоносния резултат.

Вината му се смекчава от факта, че в деня на инцидента работодателят не е провел инструктаж на мястото на изпълнение на работата и не му е предоставил графични схеми за начините на привързване на товарите /термопанелите/ при повдиганеното им на височина за монтаж и при демонтаж. Тук е мястото да се посочи, че твърдението, изложено във въззивната жалба, че пострадалият сам си бил виновен за получените наранявания, защото се спънал, когато се опитал да избяга от падащия панел, както и доводът, че ищецът имал едва няколко оставащи години до придобиването на право на пенсия и поради това следвало да се приеме, че не бил лишен от толкова голям брой месечни трудови възнаграждения и възрастта на ищеца била основание за присъждане на по-нисък размер на обезщетение, са нелепи и абсурдни, и граничещи с дискриминация по възрастов признак, каквото поведение настоящият съдебен състав не толерира.

При определяне размера на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди съдът съобрази на първо място характера и тежестта на претърпяното увреждане, интензитета на болките и страданията, периодът на лечението, извършените множество оперативни интервенции, продължителността на възстановителния период, както и че трудоспособността на пострадалия няма изгледи да бъде възстановена. При отмерване размера на обезщетението съдът съобрази и продължителния и продължаващ психологически стрес, който ищецът продължава да изживява по повод невъзможността му да работи и да осигурява прехраната на семейството си, което е разчитало на неговите доходи. При определяне на сумата следва да се вземе предвид и изплатеното от застрахователя обезщетение и отпуснатата пенсия за инвалидност. Преценявайки всички тези обстоятелства от една страна и ръководейки се от принципа на справедливост, прокламиран в разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, съдът намира, че обезщетението за неимуществени вреди следва да е в размер на 80 000 лв., с което по адекватен начин ще се репарират причинените от трудовата злополука неимуществени вреди. След намаляване на размера на дължимото

обезщетение с 20% на основание чл.201, ал.2 от КТ, сумата възлиза на 64000 лв. След приспадане на заплатената застрахователна премия в размер на 42840 лева и отпуснатата лична пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест за периода от 20.02.2020 г. до 01.02.2021 г. в размер на 4452.48 лв., сумата, която следва да бъде присъдена, е в размер на 16 707.52 лв., като до предявения размер от 100 000 лв. искът се явява неоснователен. Следва да се посочи, че въззивният съд приема този размер, тъй като липсва въззивна жалба от ищеца против първоинстанционното решение в неговата отхвърлителна част. Тъй като съгласно разпоредбата на чл.84, ал.3 от ЗЗД при задължение от непозволено увреждане длъжникът изпада в забава и без покана, сумата от 16 707.52 лв. се дължи ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане.

Като е достигнал до подобни изводи, районният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден. На основание чл.272 от ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционното решение и се присъединява към тях.

С оглед изхода на спора в полза на ответника Л. В. следва да бъдат присъдени деловодни разноски за тази инстанция, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лв. съгласно приложения списък по чл.80 от ГПК.

Като взе предвид гореизложеното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 890/22.12.2022 г., постановено по гр.д. № 20215240100921 по описа на Пещерския районен съд.

ОСЪЖДА „Д. 2000“ ЕООД (със старо наименование „С.С.“ ЕООД), ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Монтана, ул. "Неофит Бозвели" № 20, представлявано от управителя С.Г.Л., да заплати на Л. Й. В., ЕГН *****, от гр. П., жк "Д.", бл.133, вх.В, ет.1, ап.2, разноски за въззивна инстанция в размер на **2000 /две хиляди/ лева**.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____